

SINGLE MOM, DOUBLE DADDY

De vrijgezelle Sara Coster heeft het helemaal uitgedacht: ze wil een homo als vader voor haar kind, want een kind alleen opvoeden, dat lijkt haar niets. Alleen houdt ze geen rekening met Moeder Natuur: "Ik kreeg spijt. Mijn zoon delen met de vaders, ik moest er niet meer aan denken."

door Marije Veerman | illustratie Sanne Dietz

"Als iemand mij vijftien jaar geleden had verteld dat ik zo veel moeite zou doen voor een kind, had ik hem waarschijnlijk niet geloofd. Het was niet dat ik geen kinderen wilde. Ik was er alleen niet mee bezig. Ik dacht: die komen vanzelf een keer. Later, in de verre toekomst. Tot ik op mijn 35ste verjaardag wakker werd en besepte dat ze er nog niet waren. Net als die partner trouwens. Noem het de biologische klok, maar ineens werd het mij pijnlijk duidelijk dat als ik geen actie zou ondernemen, er geen kinderen zouden komen. Ik ging daten, maar al snel had ik door dat dit niet de oplossing was. Ik was in al die jaren daarvoor de ware niet tegengekomen en dat

ging nu, met haast, ook niet gebeuren. Bovendien ben ik geen huisje-boompje-beestjetype. Nooit geweest. Ik zat liever met mijn vrienden in de kroeg, uren te bomen over voetbal, en stak al mijn tijd in reizen voor mijn werk. Toch duurde het uiteindelijk nog een jaar voordat ik doorhad dat een homo als vader voor mij de oplossing was. Een kind alleen leek me niets. Ik denk niet dat ik dan een betere moeder en een gelukkiger mens zou zijn. Bovendien gunde ik mijn kind een betrokken vader. Een man die er is om pleisters te plakken, tranen te drogen. Alleen dan wel zonder de kans te lopen dat hij alsnog een vriendin zou krijgen. Een andere vrouw die zou moederen over mijn kind. Daar moest ik dan weer niet aan denken. Het was uiteindelijk een vriendin die me op het idee bracht. Ze opperde een van haar vrijgezelle homovrienden als vader voor mijn kind. Deze man had echter geen kinderwens, maar het idee was geboren. Ik moest op zoek naar een homo."

Het klikte meteen

"Ik weet nog hoe enthousiast ik was dat mijn droom van een gezin eindelijk binnen handbereik lag. Ineens had ik ook enorme haast. Ik zie mezelf nog staan op een feest van het COC, vragend aan mannen of ze misschien een homo kenden met een kinderwens. Ik had echt geen idee hoe ik het moest aanpakken. Ik boorde mijn eigen netwerk aan, en het netwerk van anderen, maar een geschikte kandidaat vond ik nergens. Of ze kwamen uit de andere kant van het land, of ze wilden naar Curaçao verhuizen of het kind alleen opvoeden. Een homo uit Amsterdam met wie ik op één lijn zat, vond ik nergens. Ik werd moedelozer en moedelozer. Kraamvisites sloeg ik inmiddels liever over. Te confronterend. Tot weer een jaar later, ik was inmiddels 37, de site 'Meer dan gewent' de lucht in ging. Een site van de stichting voor homo en lesbisch ouderschap, met oproepen van wensouders. ►

'IK WILDE EEN MAN DIE ER IS OM
PLEISTERS TE PLAKKEN, TRANEN TE
DROGEN. ALLEEN DAN WEL ZONDER
DE KANS TE LOPEN DAT HIJ ALSNOG
EEN VRIENDIN ZOU KRIJGEN'

'IK ZIE MEZELF NOG STAAN OP EEN FEEST VAN HET COC, VRAGEND AAN MANNEN OF ZE EEN HOMO KENDEN MET EEN KINDERWENS'

Met trillende vingers scande ik de site en zag de oproep van Luca en Simon, een stel uit Amsterdam. Ze wilden taarten bakken, tranen drogen, ouderavonden bezoeken, fiftyfifty ouderschap, net als ik, en we woonden slechts tien minuten fietsen bij elkaar vandaan. Ik was om.

Gelukkig klikte het meteen en in de zes maanden die we gebruikten om elkaar beter te leren kennen, werd mij steeds duidelijker dat zij het moesten worden. We deden leuke dingen samen, bezochten elkaars ouders, gingen op vakantie en hielden avondlange boomsessies over de toekomst van ons kind. We gingen de verbintenis aan puur om het kind, dus we vonden dat we ieder mogelijk scenario moesten doorspreken: mag ons kind televisiekijken en hoe denken we over snoepen?

Als we van tevoren hadden geweten wat het überhaupt betekende om moeder te worden, hadden we onze tijd misschien beter kunnen besteden aan vragen als: wat doen we als Saar spijt krijgt? Want dat was precies wat er gebeurde. Onder de wolk van hormonen kreeg ik spijt."

Huisvrouw worden

"Het begon al tijdens de zwangerschap. Jarenlang had ik niet getaald naar een man, maar ineens werd ik verliefd. Dolverliefd. Het was alsof ik een vogel was die op haar nest zat en een man zocht om wormen voor haar te pikken. Mijn verstand zei meteen dat ik moest stoppen met de relatie. Het onderwerp zwangerschap meed hij namelijk angstvallig. Maar het voelde compleet, ik was zwanger en daar hoorde gewoon een man bij. Dat mijn relatie met de vaders steeds verder achteruitging, wist ik wel, maar ik kon mijn gevoel gewoon niet uitschakelen. Gek eigenlijk, hoeveel invloed de natuur heeft. Oerkrachten waar je gewoon niet tegenop kunt. Toen ik zeven maanden zwanger was, verbrak mijn vriend de relatie en terwijl ik nog vol in mijn liefdesverdriet zat, werd Lorenzo geboren. Wat ik me vooral herinner van dat eerste moment was een enorme liefde. Een wezentje zo hulpeloos en totaal afhankelijk van mij... Dit was mijn zoon, en ik kon me niet voorstellen dat ik ooit nog wat anders zou willen doen dan voor hem zorgen. Er was niets meer over van de Sara die dacht na een paar weken weer aan het werk te willen. Ik wilde huisvrouw worden en moederen over mijn kind. Hem delen met de vaders, ik moest er niet meer aan

denken. Ik zie me nog liggen in mijn ziekenhuisbed, starend naar het plafond: waar was ik in godsnaam aan begonnen? Er lag een heel schema klaar, van wanneer Lorenzo naar de vaders zou gaan, maar ik kon het niet. Het voelde zo onnatuurlijk om hem te delen."

Nummer twee

"Tien maanden duurde het, voordat de mist in mijn hoofd eindelijk optrok. Tien maanden waarin ik geplaagd werd door zo veel tegenstrijdige gevoelens, dat ik er moedeloos van werd. Als ik Lorenzo naar de vaders bracht, voelde ik een intens gemis. Maar ik voelde me ook vederlicht, alsof ik net een loodzware rugzak had afgedaan.

Inmiddels zijn we zes jaar verder en van spijt is gelukkig geen sprake meer. We hebben intussen zelfs een tweede kindje gekregen, waarbij het meteen ook een stuk soepeler verliep. Bij Lorenzo had ik door het schema dat we hadden opgesteld continu het gevoel dat ik tekortschoot en dat ik achterliep, terwijl dat gevoel er bij Claudio niet was. De vaders hebben mij gelukkig altijd gesteund, al moet het voor hen zeker niet makkelijk zijn geweest. Niemand had namelijk verwacht dat het moederschap zo'n grote invloed op mij zou hebben. De vaders niet, maar ik ook niet. Zelfs nu nog merk ik dat op een dag dat ik de kinderen heb, ik op mijn werk veel minder gefocust ben, terwijl de vaders daar totaal geen last van hebben. Blijkbaar zit daar dan toch een verschil in.

Eigenlijk had ik geen betere vaders voor mijn kinderen kunnen wensen. We zijn echt een gezin. Als een van ons een keer te laat is om de kinderen van school te halen, dan springt een van de anderen in, en als je wilt, kun je meteen een hapje mee-eten. Die spontaniteit vind ik fantastisch. Eigenlijk hebben we geen fiftyfifty ouderschap, maar meer sixtysixty. Juist omdat we ook zo veel samen doen. Inmiddels heb ik een nieuwe vriend, één die ik al 25 jaar ken. Een gek idee, dat als we tien jaar eerder voor elkaar gevallen zouden zijn, de situatie nu heel anders zou zijn geweest. Gelukkig vind ik dat niet erg, want er is eigenlijk niets wat ik wil veranderen aan onze situatie. Ik heb twee prachtige kinderen met twee geweldige mannen. Het is goed zo."

BOEK

Sara Coster schreef haar ervaringen als broedse dertiger op in het boek *De Wens & De Vaders*. Het leverde een hilarisch, maar ook ontroerend boek op over de zoektocht naar een homo, de lange weg van miskramen die volgde en haar uiteindelijk vijfkoppige gezin. Meer informatie: www.saracoster.nl